

ת"פ 47995/06/18 - מדינת ישראל נגד אלבדיע בע"מ, מעון נצרת בע"מ, יאסמין (ביתנו) בע"מ, אמאל סליבא כראם, סוהייל כראם, אנאשראח חסאן

בית הדין האזורי לעבודה נצרת

ת"פ 47995-06-18 ישראל נ' מעון נצרת בע"מ ואח'
ת"פ 44946-09-18 ישראל נ' אלבדיע בע"מ ואח'
ת"פ 48142-06-18 ישראל נ' יאסמין (ביתנו) בע"מ ואח'
בפני כבוד השופטת רויטל טרנר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. אלבדיע בע"מ
2. מעון נצרת בע"מ
3. יאסמין (ביתנו) בע"מ
4. אמאל סליבא כראם
5. סוהייל כראם
6. אנאשראח חסאן

הנאשמים

הכרעת דין

1. לאחר עיון בטענות הצדדים ובעובדות המוסכמות החלטתי לזכות את הנאשמים מביצוע העבירות המיוחסות להם בכתבי האישום נשוא תיקים אלו, בהתאם לסעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982.

רקע

2. הנאשמים 4 ו- 5 הם בני זוג נשואים (להלן: **בני הזוג כראם**), ובעלותם שלוש חברות: נאשמת 1 - אלבידע בע"מ (להלן: **חברת אלבידע**), נאשמת 2 - מעון נצרת בע"מ (להלן: **מעון נצרת**) ונאשמת 3 - מעון יאסמין ביתנו בע"מ (להלן: **מעון יאסמין**). נאשמת 6 מנהלת את מעון יאסמין. על פי האמור בכתבי האישום, שני המעונות משמשים לטיפול באנשים בעלי מוגבלויות, וחברת אלבידע מספקת שירותי שמירה לשני המעונות ללא רישיון.
3. הכרעת הדין עניינה בשלושה כתבי אישום:

א. ת"פ 47995-06-18 ישראל נ' מעון נצרת בע"מ ואח', עניינו בכתב אישום נגד בני הזוג כראם

ומעון נצרת, המייחס למעון נצרת עבירות של איסור התקשרות עם מי שאינו בעל רישיון או היתר מיוחד - עבירה לפי סעיפים 10(ב)א ו 20(ד) לחוק העסקת עובדים על ידי קבלני כח אדם, תשנ"ו-1996 (להלן: החוק) (יחידת עבירה אחת), ונגד בני הזוג כראם עבירה של חובת פיקוח - עבירה על הוראות 10(ב)א, סעיף 20 וסעיף 21 א) לחוק (יחידה אחת).

ב. ת"פ 48142-06-18 **מדינת ישראל נגד יאסמין (ביתנו) בע"מ ואח'**, עניינו בכתב אישום נגד בני הזוג כראם ומעון יאסמין, בגין עבירות זהות לכתב האישום הקודם. במסגרת כתב אישום זה, מואשמת גם נאשמת 6 בעבירה של חובת פיקוח - עבירה על הוראות 10(ב)א, סעיף 20 וסעיף 21 א) לחוק (יחידה אחת).

ג. ת"פ 44946-09-18 **מדינת ישראל נ' אלבדיע בע"מ ואח'**, עניינו בכתב אישום נגד בני הזוג כראם וחברת אלבדיע. כנגד חברת אלבדיע הוגש כתב האישום בגין עבירה של מתן שירות על ידי קבלן כוח אדם שאינו בעל רישיון כדון, ונגד בני הזוג כראם בגין עבירה של הפרת חובת פיקוח.

4. על פי עובדות כתבי האישום, בעקבות מידע מודיעיני שהתקבל אצל מפקחי משרד העבודה, הרווחה והשירותים החברתיים, נערכה ביקורת במעונות. בביקורת נמצא כי בתקופה שבין חודש 4/16 ועד לחודש 8/17 התקשרו המעונות עם חברת אלבדיע לקבלת שירותים בתחום השמירה, בלא שהיה בידי חברת אלבדיע רישיון לעסוק כקבלן למתן שירותי שמירה. בכך המעונות התקשרו עם חברת שמירה שאינה בעלת רישיון, וחברת אלבדיע נתנה שירותי שמירה למעונות ללא רישיון.

5. ביום 16.2.20 הגישו הצדדים בקשה לאחד את התיקים האמורים משיקולי יעילות ובית הדין נעתר לבקשה.

6. ביום 13.8.20 כפרו הנאשמים בעובדות כתב האישום.

7. ביום 20.5.21 הודיעו הצדדים כי הגיעו להסכמה באשר לעובדות כתבי האישום, כאשר השאלות המשפטיות, כפי שיפורטו בהמשך, נותרו להכרעת בית הדין. להלן העובדות המוסכמות:

א. מעון יאסמין ומעון נצרת הם מעונות לאוכלוסייה בעלת צרכים מיוחדים, וחברת אלבדיע היא חברה המעניקה שירותי שמירה וכן שירותי תפעול ותחזוקה בשני המעונות.

ב. שלוש החברות מהוות אשכול חברות משפחתי, הן מנוהלות על ידי אותם אנשים כאשר אין הפרדה בין בעלי התפקידים בחברות השונות.

ג. שלוש החברות עובדות עם אוכלוסייה בעלת צרכים מיוחדים המצריכה צוות עובדים אשר מוסמך ומתורגל בעבודה זו עם כל הקשיים הנלווים לכך.

ד. בהתאם לדרישות השירות לדיור תומך באגף הטיפול לאדם עם מוגבלות שכלית התפתחותית, על המעונות אשר בהן נדרשת שמירה, להעסיק חברת שמירה שיש לה רישיון לעסוק בשמירה (לא ניתן להעסיק שומר מטעם המעון).

ה. המנהלים בחרו להקים את אלבדיע כחברת שמירה, במקום פניה לחברת כוח אדם וקבלת שירותי

שמירה ממקור חיצוני, בשל רצונם להעסיק שומרים שהיו גם מקצועיים אך גם שיתאימו לעבודה המיוחדת עם חוסים בעלי הצרכים המיוחדים.

ו. חברת אלבדיע העניקה שירותי שמירה וכן שירותי תפעול ותחזוקה למעון נצרת ולמעון יאסמין. שירותים אלו לא ניתנו לאף חברה אחרת מחוץ לאשכול החברות.

ז. אין טענה לפגיעה בזכויות העובדים. בבדיקה שביצע משרד העבודה, לא נמצאה אף פגיעה בזכויות העובדים. העובדים עבדו במקום קבוע ומסודר, וניתנו להם תנאים סביבתיים ופיזיים נאותים. המנהלים עמדו בכל דרישות חוקי המגן והקפידו על מתן מענה לכל הזכויות הסוציאליות של העובדים - שכר מינימום, שעות עבודה, ימי מחלה, נסיעות וכדומה.

ח. ביום 24/9/2015, שנה לפני תחילת המקרה, אלבדיע החלה בהליכים לקבלת רישיון תאגיד שמירה. במהלך שנת 2017, כבר החזיקה ברישיון ממשרד המשפטים; וביום 6/12/2018, תקופה קצרה לאחר הגשת כתב האישום, קיבלה אלבדיע את כל הרישיונות הדרושים, ובכך היא הסירה את המחדל שהוביל להגשת כתב האישום כנגדה.

8. בהמשך הגישו הצדדים את סיכומיהם בכתב, ביום 5.7.21 השלימו את סיכומיהם בעל-פה, והתיק עבר למתן הכרעת דין.

המסגרת הנורמטיבית

9. סעיף 1 לחוק קובע כי "קבלן שירות" הינו - "מי שעיסוקו במתן שירות באחד תחומי העבודה המפורטים בתוספת השניה, באמצעות עובדיו, אצל זולתו".

10. סעיף 2(א) לחוק קובע כי "לא יעסוק אדם כקבלן כוח אדם אלא אם כן הוא בעל רשיון לכך מאת השר ועל פי תנאי הרשיון".

סעיף 2(ב) לחוק קובע כי "לא יקבל אדם שירות כוח אדם מקבלן כוח אדם או שירות מקבלן שירות, ולא יתקשר עמם לקבלת שירותים כאמור, אלא אם כן קבלן כוח האדם הוא בעל רשיון או היתר מיוחד לפי פרק זה, לפי העניין, והמציא לאותו אדם העתק ממנו, או שקבלן השירות הוא בעל רשיון לפי פרק זה והמציא לאותו אדם העתק ממנו".

סעיף 20(ב) לחוק קובע כי "העובר על הוראות סעיף 2(א) או 10(א) או (א1), דינו - מאסר ששה חודשים".

11. אחריות הפיקוח של נושא משרה קבועה בסעיף 21(א) לחוק: "נושא משרה חייב לפקח ולעשות כל שניתן למניעת עבירות כאמור בסעיף 20 בידי התאגיד או בידי עובד מעובדיו; המפר את חובתו האמורה, דינו - קנס כקבוע בסעיף 61(א)(2) לחוק העונשין; לענין סעיף זה, "נושא משרה" - מנהל פעיל בתאגיד, שותף - למעט שותף מוגבל - ופקיד שתפקידו למנוע הפרת חוק זה."

12. במשפט הפלילי נטל ההוכחה מוטל על כתפי התביעה. כך נקבע בע"פ 7535/17 הרב אליהו בקשי דורון נ' מדינת ישראל (25.05.2021): "נטל השכנוע (גם: נטל ההוכחה או חובת השכנוע). במשפט

הפלילי, ברירת המחדל הינה כי נטל השכנוע מוטל על התביעה. התביעה נושאת בעול הוכחת האשמה, מראש הראשים ועד סוף הסופים, ועל כן, עליה נטל ההוכחה כי מתקיימים כל יסודות העבירה בה מואשם הנאשם. כמו-כן, מידת ההוכחה הנדרשת במשפט הפלילי היא מידת הוכחה של מעבר לכל ספק סביר: "מידת ההוכחה (גם: רף ההוכחה או אמת המידה). שתי מידות הוכחה נוהגות במשפט הפלילי: הראשונה, "מעבר לכל ספק סביר", היא מידת ההוכחה המוטלת על התביעה כאשר היא נושאת בנטל השכנוע. כיוון שהתביעה נושאת בנטל השכנוע כברירת מחדל, זוהי מידת ההוכחה הנפוצה ביותר. השנייה, "עמידה במאזן הסתברויות", היא מידת ההוכחה המוטלת על הנאשם כאשר הוא נושא בנטל השכנוע". במילים אחרות, על מנת להרשיע את כל אחד מהנאשמים בעבירות המיוחסות להם בכתב האישום, על המאשימה להוכיח מעבר לכל ספק סביר את היסוד העובדתי והנפשי (מודעות) של כל אחת מהעבירות נשוא כתב האישום.

גדר המחלוקת וטענות הצדדים בתמצית

13. כאמור, "קבלן שירות" על פי סעיף 1 לחוק הינו "מי שעיסוקו במתן שירות... באמצעות עובדיו, אצל זולתו" (הדגשה לא במקור).
14. סביב הגדרה זו נסובה המחלוקת בתיק.
15. המאשימה טוענת כי יש להרשיע את הנאשמים בכל העבירות המיוחסות להם בכתב האישום. לטענתה, דרישות סעיף 1 לחוק מתקיימות במקרה שלפנינו, שכן כל אחת משלוש החברות מהווה אישיות משפטית נפרדת - חברת אלבדיע סיפקה שירותי שמירה למזמינות השירות, מעון נצרת ויאסמין, לכן היסוד העובדתי של ביצוע העבירה "זולתו" מתקיים, על אף שהבעלים בשלוש החברות זהים. לטענת המאשימה ניתן ללמוד על השוני בין החברות ממספר פרמטרים אובייקטיביים: מספר ח.פ. שונה, מהותן שונה, מספרי חשבון בנק שונים, שירותי השמירה בוצעו בחצרן של מעון יאסמין ומעון נצרת בהתאם לצרכיהם, וכדומה. כמו כן טוענת המאשימה כי במקרים מסוג זה אין להרים את המסך בין החברות שכן לא נעשה שימוש לרעה בעיקרון האישיות המשפטית הנפרדת כלפי צדדים שלישיים. עוד נטען בהקשר זה שגם מלשון החוק עולה כי אין להחריג מקרה בו חברות מוחזקות על-ידי אותם בעלים לצורך פרשנות המונח "אצל זולתו". חברת אלבדיע אינה מספקת עובדים למעון נצרת ויאסמין, אלא נטלה על עצמה לספק שירותי שמירה על ידי עובדים מיומנים שמכירים ברגישות הנדרשת את צרכיהם הייחודיים של המעונות, לכן בחירת הנאשמים ליצור מתכונת התקשרות מסוג זה אינה גורעת מהצורך ברישיון בהתאם לחוק, שנועד להגביר את הפיקוח על חברות לשמור על זכויות העובדים.
16. ביחס לטענת הנאשמים לזוטי דברים, טוענת המאשימה כי העבירות בהן הואשמו הנאשמים באות להגשים שתי מטרות: הגנה על זכויות עובדים ואכיפת רישיונות. לטענתה במקרה שלפנינו העובדה כי לא נפגעו זכויות העובדים יכולה להשפיע על רמת הענישה, אך לא רלוונטית להכרעת הדין. יצוין בהקשר זה כי במהלך טיעוניה בפני בית הדין, ציינה המאשימה כי בנסיבות העניין ומשום שלא נפגעו זכויות העובדים, הציעה לנאשמים הסדר מותנה לפיו מעונות נצרת ויאסמין לא יורשעו בדין, בעוד חברת אלבדיע תורשע לצד ענישה מקלה בשל נסיבות המקרה שלפנינו.
17. מנגד, טוענים הנאשמים כי יש לזכות אותם מכתבי האישום, על יסוד הנימוקים הבאים: ראשית,

המעשים המיוחסים לנאשמים אינם מנוגדים ללשון החוק, כיוון שמעון נצרת, יאסמין וחברת אלבדיע מצויות בבעלות אותם בעלים, ולכן יש לראות את בעלי החברה כמי שנתנו שירותי כוח אדם לעצמם, ולא לזולתם. לכן, כתב האישום אינו מגלה עבירה. עוד נטען בהקשר זה כי ההפרדה בין שלוש החברות הינה הפרדה מלאכותית, אשר נועדה לשרת את הרגולציה של משרד המשפטים על חברות שמירה, וכי בשל העיסוק עם חוסים, לא יכלו המעונות לקבל שירותי שמירה רגילים מקבלן חיצוני ונאלצו לפתוח חברה פנימית לצרכים אלו; שנית, הנאשמים הואשמו במספר אישומים על מסכת עובדתית זהה, פעם כמקבלי שירותים ופעם כנותני שירותים, לכן יש לצמצם לכל הפחות את כתב האישום לעבירה של מתן שירותים. בנוסף נטען כי יש לצמצם את כתב האישום ליחידת עבירה אחת שכן כתב האישום מפצל את העבירה למספר יחידות עבירה כמספר העובדים אשר סופקו לחברות אחרות; שלישית, כתב האישום מהווה זוטי דברים שכן בנסיבות המקרה שלפנינו מדובר במדרג הנמוך של ביצוע העבירה. כך לטענתם מדובר בעבירה אחת, לא נגרם נזק מביצוע העבירה, והנאשמים הסירו בפועל את המחדל.

18. בפני טענו הנאשמים כי יש שלושה מודלים תאגידיים המלמדים כי לא מתקיימים יסודות העבירה. לפי המודל הראשון, יש להרים מסך בין החברות כיוון שמדובר באשכול חברות אחד אשר אין בו הפרדה אמיתית בין החברות. לכן, יש לראות בשלוש החברות ובמנהלים שלה אישיות משפטית אחת, ובהתאם לכך יסודות העבירה מתייתרים. המודל השני הוא מודל תורת האורגנים לפיו לא ניתן להסתכל על כל אורגן של כל חברה בנפרד, ולכן לא ניתן למנוע מצב בו מדובר באותם אורגנים; במצב דברים זה המנהלים נותנים שירות לעצמם ולא לזולתם, ולכן גם לא מתקיימים יסודות העבירה. המודל השלישי עניינו ביצוע בצוותא- בו מבנה האישיות המשפטית של כל חברה וחברה נשמר, ויש להרשיע את כל החברות בצוותא. לטענת הנאשמים, במצב דברים זה נוצר מצב בו בעלי החברה יהיו אותם בעלים משני קצוות המתרס, ולכן יהיה ניתן להרשיע את החברות אך לא את בעלי המניות שכן אינם יכולים להיות השותפים של עצמם.

הכרעת דין

19. בהתאם לסעיפי החוק שהוצגו לעיל, המחלוקת הינה כאמור האם במקרה דנן יש לראות בחברת אלבדיע כקבלן לשירותי שמירה אשר סיפקה שירותי שמירה לזולתה מחוץ לחצר, לצורך קיומו של היסוד העובדתי בביצוע העבירה. כפי שיוסבר כעת, התשובה לשאלה זו הינה לטעמי בשלילה.

20. על פי העובדות המוסכמות, אין מחלוקת כי שלוש החברות מהוות אשכול חברות משפחתי: הן מנוהלות על ידי אותם בעלים; אין הפרדה בין בעלי התפקידים בשלוש החברות; מרכז עיסוקן זהה; והן עובדות עם אוכלוסייה בעלת צרכים מיוחדים הזקוקה לצוות עובדים מוסמך ומיומן. בהתאם לדרישות השירות לדיוור תומך באגף הטיפול לאדם עם מוגבלות שכלית והתפתחותית (להלן: **ההנחיות**), נדרשו מעונות נצרת ויאסמין להעסיק חברת שמירה שיש לה רישיון לעסוק בשמירה. בהתאם לכך, פתחו בני הזוג כראם את חברת השמירה אלבדיע.

21. תכלית החוק, על פי דברי ההסבר, היא להגן על זכויות עובדים בתבנית העסקה מורכבת:^[1]

"מטרת החלת חובת הרישוי על קבלני שירות, היא לחזק את הפיקוח על קבלני השירות כדי לשמור על זכויותיהם של עובדים חלשים במשק. תחומי הניקיון, השמירה והאבטחה הכלולים בתוספת המוצעת לחוק קבלני כוח אדם, הם תחומי עבודה שבהם אין לחברות הנותנות שירותים "מפעל" משלהן... כמו

כן, עובדים המועסקים בתחומים אלה נמנים עם קבוצות העובדים החלשים יותר במשק...

...

חלק גדול מעובדים אלה מועסק במשרות חלקיות, כ- 35 אחוזים מהם בשמירה, באבטחה ובניקיון... עוד יצוין שתחלופת העובדים בענפים אלה גבוהה במיוחד... על פי ההצעה יוגדר "קבלן שירות" כמי שעיסוקו במתן שירות בתחומים האמורים שנקבעו בתוספת, באמצעות עובדיו, אצל זולתו. לפיכך ההגדרה אינה כוללת קבלנים עצמאים בתחומים האמורים, שמבצעים עבודות עצמאיות אצל הזולת".

22. ניתן ללמוד גם מדבריו של בית הדין הארצי בעש"ר (ארצי) 34410-01-11 כוח עוצמה בע"מ - מדינת ישראל משרד המסחר התעשייה והתעסוקה (02.05.2011) לעניין זה: "...התכלית כפי שעמדה בשעתו לפני המחוקק בהסדר הנוקשה כפי שנקבע לרישוי קבלני כוח אדם, להגנה על קבוצות עובדים חלשות, נמצאה דרושה וראויה לקבלני השירות בתחומי השמירה והאבטחה והניקיון. בפסיקתו, כבר עמד בית דין זה לא אחת על מאפייני ההעסקה בתחומי השמירה והאבטחה והניקיון, ועל פגיעותן וחולשתן של אוכלוסיית העובדים בתחומים אלה... ללא ספק, הצורך בקביעת הסדר רישוי קפדני ומפורט לקבלני השירות התעורר נוכח פגיעה מתמשכת בזכויותיהם של העובדים בענפי תעסוקה אלה, כפי שארע שנים קודם לכן אצל קבלני כוח אדם... כמו בנוגע לקבלני כוח אדם, כך גם בקשר לרישוי קבלני שירות בתחום הניקיון, והשמירה והאבטחה, הרישיון נועד להבטיח שקבלן השירות יפעל על בסיס כלכלי איתן, תוך דאגה לזכויות עובדיו. "מטרה זו יכולה להיות מושגת רק בידי גוף רציני, מסודר, המתנהל כחוק, בשקיפות מלאה ותוך גילוי של אחריות ואמינות כלפי עובדיו, כמו גם כלפי גורמי הפיקוח עליו".

23. עיינו הרואות כי תכלית החוק הינה להגן על זכויות עובדים מוחלשים בתבנית העסקה מורכבת, בה קיימת מערכת יחסים משולשת בין מזמין השירות, קבלן השירות והעובד. במיקור חוץ אותנטי של שירותים, המעסיק הינו קבלן השירות אשר מציב את עובדיו שלא בחצרו אלא אצל מזמין השירות, והחוק בא למנוע ניצול עובדים ומצב בו יישארו ללא הגנות המעוגנות בחוקי המגן. אין זה מצב הדברים בענייננו, שכן מהעובדות המוסכמות עולה בבירור כי ההפרדה של עובדי השמירה באמצעות חברת אלבדיע נעשתה באופן מלאכותי לצורך מילוי הנחיות משרד המשפטים, כך שבפועל חברת אלבדיע אינה קבלן למתן שירותי שמירה כמשמעותו ותכליתו בחוק, כפי שיוסבר:

24. עובדי השמירה שנמנו על עובדי חברת אלבדיע, בהתאם למתואר בכתב האישום, הם עובדים שעבדו מאז ומתמיד בחצריהם של מעונות יאסמין ונצרת, ורק לצורך קיום ההנחיות, נעשתה הפרדה מלאכותית בין העובדים למעונות, באמצעות חברת אלבדיע. כך הסביר עו"ד אליאס אבו זלף במהלך הדיון שהתקיים בפני "אותם שומרים שעובדים באלבדיע, שנים רבות הם מלווים את החוסים האלה"^[2], ודבריו לא נסתרו. גם מנקודת מבטם של השומרים, שעל זכויותיהם אנו נדרשים לשמור, הם עובדים שעבדו לפני ואחרי הקמת חברת אלבדיע באותם החצרים. זהות מעסיקתם השתנתה רק מבחינה פורמאלית כאשר הועברו לעבוד תחת חברה אחרת. עו"ד אבו זלף גם הסביר את הרציונל שעמד בבסיס החלטתם לשמר את עובדי השמירה במתכונת של חברה עצמאית מטעמם, ולא לפנות לחברה חיצונית למתן שירותי שמירה: "יש פה תכלית של שמירה על אנשים בעלי מוגבלויות, כל הנאשמים עמדו בתכלית הזאת, ולפני הקמת

אלבדיע, הם כן פנו, לא בעצם, לחברות כוח אדם, וחברות שמירה, שפשוט הגיעו למסקנה שהדבר בלתי אפשרי, הוא פוגע בחוקיות עצמה, כי הייתה תחלופה של אותם שומרים מדי יום, וזה פגע

בחוסים, אני מלווה את החברות האלה^[3]. דברים אלו הגיוניים בנסיבות עיסוקם של המעונות, ולכן מקובלים עלי.

25. יצוין גם כי סעיף 20(ד) לחוק עוסק **בהתקשרות** בין מזמין שירות לבין קבלן כוח האדם. התקשרות כתובה בין המעונות לבין חברת אלבדיע לא הוצגה בפני. אף אם נניח כי קיימת התקשרות כאמור המעוגנת בכתובים או בהתנהגות, כל שנרשם בעובדות המוסכמות הוא שחברת אלבדיע **העניקה** שירותי שמירה. זאת

ועוד, בחברת אלבדיע היו ארבעה עובדים בלבד^[4], שמלכתחילה עבדו במעונות ולא גויסו באופן מיוחד, והשירות ניתן רק בתוך אשכול החברות המשפחתי של הזוג כארם, ובאותו "מפעל". למעשה, במקרה שלפנינו לחברת אלבדיע לא היו חצרים משל עצמה, שכן הוקמה כדי לשרת את ההנחיות האמורות ותו לא, ובמובן זה היא אינה בבחינת קבלן שמירה המציב את עובדיו מחוץ לחצרו, אלא למעשה הציבה את עובדיה בתוך חצריה שלה - שכן כאמור משרדיה ומשרדי המעונות חד הם.

26. על כן, לא מדובר הלכה למעשה במיקור חוץ קלאסי ובמערכת יחסים משולשת בין המעונות, חברת אלבדיע ועובדי השמירה, שכן עובדי השמירה אותרו והועסקו מלכתחילה על ידי המעונות, והועברו לחברת אלבדיע באופן פורמלי בלבד כדי לעמוד בדרישת ההנחיות. גם המאשימה הודתה בדיון כי אין מחלוקת שכל

רצונם של הנאשמים, עת הקימו את חברת אלבדיע, היה לעמוד בהנחיות^[5]. הערך החברתי עליו בא להגן החוק לא נפגע, כאשר העובדים אינם נתונים לשרירות כוחות שוק ולניצול על ידי מעסיק ומזמין שירות אשר אינם נותנים דעתם לתנאי העסקתם. נהפוך הוא, עולה מדברי הנאשמים כי דווקא היו מעוניינים בהעסקה ארוכת טווח של עובדי השמירה, ואין חולק כאמור כי זכויותיהם הסוציאליות נשמרו גם תחת חברת אלבדיע. הכרה במצב דברים ייחודי זה, בו אשכול חברות משפחתי מקים חברה לשירותי שמירה רק כדי לשמר את כוח האדם ולוודא את המשך העסקתו, אינה פוגעת ברציונל של החוק.

27. לפיכך, מצאתי לנכון לקבל את טיעוני הנאשמים בדבר התחקות אחר הפרשנות התכליתית של החוק וכי מדובר במקרה מיוחד שבו ההפרדה בין החברות הייתה מלאכותית ונועדה לשרת את הרגולציה - ולכן אין לקבל את טיעוני המאשימה בדבר ההפרדה הפורמאלית בין שלוש החברות כישויות משפטיות מובחנות. המענה לפרשנות המונח "אצל זולתו" אותו מציעה המאשימה לקוח כאמור מעולם דיני התאגידים, הפועל לרוב באופן דווקני בהתאם לעיקרון האישיות המשפטית הנפרדת. אולם, יש לקרוא תיק זה בעיניים של משפט העבודה ולא רק של העולם התאגידי. בנסיבות המיוחדות של מקרה זה יש לקבוע כי חברת אלבדיע אינה בבחינת קבלן כוח אדם אשר הציב את עובדיו בחצרו של מזמין שירות כדי להעניק ל"זולתו" - מזמין השירות - שירותי שמירה, ולכן לא מתקיימים מבחינה מהותית יסודות העבירה לצורך הרשעה בפלילים. אכן, הנאשמים לא עמדו בהנחיות משרד המשפטים, לענין העסקת עובדי שמירה באמצעות קבלן הפועל לפי רישיון, אולם תיק זה אינו בהפרת הנחיות אלו אלא באישומים במישור הפלילי. בשל האופי הפלילי המיוחד להתנהלות הנאשמים יש להפריד בין אי-עמידה בהנחיות משרד המשפטים לבין הניתוח של הדין הפלילי, בו עסקין בתיק זה.

28. נוכח מסקנה זו, מתייתר הצורך לדון בטיעונים התאגידיים שהציגו הנאשמים לצורך הרמת המסך בין

החברות, וכן בטיעונים בנוגע לריבוי עבירות וזוטי דברים. טרם סיום, לא נעלמה מעיני העובדה כי חברת אלבדיע ובני הזוג כראם פעלו להשגת רישיון למתן שירותי שמירה, ואף השיגו אותו. בכך למעשה הסירו את המחדל אל מול ההנחיות של משרד המשפטים. אין בכך כדי ללמד כי מתקיימים יסודות העבירה לעניין מתן שירותי שמירה "לזולתו", שכן כאמור אין לראות בחברת אלבדיע נכון לזמן ביצוע העבירה הנטענת כחברת קבלן למתן שירותי שמירה כאמור בסעיף 1 לחוק.

סוף דבר

29. על יסוד כל האמור, משלא הוכחו יסודות העבירות נשוא כתבי האישום, אני **מזכה** את הנאשמים.

30. זכות ערעור לבית הדין הארצי בתוך 45 ימים מיום קבלת פסק הדין.

ניתנה היום, י"ז אלול תשפ"א (25 אוגוסט 2021), ותישלח לצדדים.

[1] ה"ח הממשלה תשס"ט מס' 436 עמ' 348 לתיקון מס' 6 בסעיף 136 לחוק ההתייעלות הכלכלית (תיקוני חקיקה ליישום התכנית הכלכלית לשנים 2009 ו-2010), תשס"ט-2009).

[2] עמ' 18 ש' 24-25

[3] עמ' 6 ש' 21-24.

[4] ראו כתב אישום.

[5] עמ' 6 ש' 24.